

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

20. H.C. ZONDAG 15 – Wat verstaat gij door het woordeke : geleden?

Vr. 37. Wat verstaat gij door het woordeke: geleden?

Antw. Dat Hij aan lichaam en ziel, de ganse tijd Zijns levens op de aarde, maar inzonderheid aan het einde Zijns levens, den toorn Gods tegen de zonde des gansen menselijken geslachts gedragen heeft, opdat Hij met Zijn lijden, als met het enige zoenoffer, ons lichaam en onze ziel van de eeuwige verdoemenis verlost, en ons Gods genade, gerechtigheid en het eeuwige leven verwierve.

Vr. 38. Waarom heeft Hij onder den rechter Pontius Pilatus geleden?

Antw. Opdat Hij, onschuldig onder den wereldlijken rechter veroordeeld zijnde, ons daarmede van het strenge oordeel Gods, dat over ons gaan zou, bevrijdde.

Vr. 39. Heeft dat iets meer in, dat Hij gekruisigd is geweest, dan of Hij met een anderen dood gestorven ware?

Antw. Ja het; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op Zich geladen heeft; dewijl de dood des kruises van God vervloekt was.

c. Nu leidt de orde van de zaken ons tot de verscheidene staten van de Middelaar, welke al weer de zuiverste bronnen van troost en de zekerste gronden van vertrouwen zijn voor het recht gelovig Christen-volk, dat anders met de Apostel niet begeert te weten, dan maar Jezus alleen, en dien gekruist, 1 Kor. 2 : 2. Het ware geloof, dat alles geestelijk heeft leren onderscheiden wat er in het Evangelie wordt voorgesteld, neemt nauwkeurig acht op de beide staten van de Middelaar Jezus en ziet Hem altijd op de weg uit de beek van des Vaders toorn drinken en daarom het hoofd omhoog heffen, Ps. 110 : 7. Het aanschouwt Hem eerst met Jozef nederdalend in de kuil van lijden en in de gevangenis des doods, en daarna zittende op de troon des Vaders heerlijkheid. Dus moeten wij hier dan ook eerst onze aandacht heenwenden.

1. Tot de staat van Christus' vernedering. Hier vindt het geloof een zeer ruim veld, om te weiden in de heilige lijdensverdiensten van de Heere Jezus Christus, en aanschouwt hier van nabij het Lam, dat geslacht is voor de zonden der wereld. Gelijk de zon aan de hemel, wanneer die ondergaat, allengs naar beneden afdaalt met een trapsgewijze nederklimming voor ons gezicht, totdat dezelve eindelijk beneden de horizon zich geheel voor ons verbergt, eveneens is ook de heerlijke Zon der gerechtigheid in de staat der vernedering voor ons ondergegaan met een trapsgewijze nederdaling, totdat zij eindelijk

geheel neerzank in de duistere schaduw des doods en in het graf, waaruit de Goddelijke Zon weer kort daarna zeer heerlijk is opgerezen, om de duistere aardbodem met haar glansrijke stralen te verlichten. En deze vernedering van onze gezegende Middelaar is eigenlijk volbracht langs zes bijzondere trappen of voortgangen, die wel een zeer nauwkeurige overweging zouden vereisen vanwege de zalige nuttigheden, welke het geloof daaruit bekomt, indien wij niet genoodzaakt werden ons de korthed zoveel doenlijk te bevljigten. Wij zullen daarom de wezenlijke geloofswerkzaamheid omtrent iedere zaak hier maar eens met weinige woorden trachten in het licht te stellen.

1. De eerste trap van de vernedering van de Heiland is *Zijn hoogwaardig lijden* in het algemeen, aangevangen al terstond met Zijn geboorte, en geëindigd in Zijn dood en begrafenis. Hiervan leert het Evangelie ons, en houdt het geloof voor volkomen waarachtig, niet slechts het lijden zelf, maar ook de heerlijke nuttigheid, welke datzelve de ware gelovigen ontwijfelbaar aanbrengt.

1. Het lijden zelf is hierin gelegen (volgens Vraag 37), *dat de Heere Jezus Christus aan lichaam en ziel de gehele tijd van Zijn leven op de aarde, maar inzonderheid aan het einde van Zijn leven, de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht gedragen heeft.*

Niet dat de gelovige het daarvoor houdt, dat Christus voor de zonde van het gehele mensdom, of voor alle mensen hoofd voor hoofd metterdaad geleden zou hebben en gestorven zou zijn, want zulks kan niet waarlijk geloofd worden, omdat het alleszins strijdig is met de waarheid van het Heilig Evangelie. Maar dit houdt de gelovige voor vast en zeker, op het heldere getuigenis van het Evangelie, dat de Heere Jezus gewisselijk al de tijd van Zijn leven, in de beide delen van Zijn mensheid, de zware en schrikkelijke last van Gods oneindige toorn (welke tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht, als een brandend vuur ontstoken was), volkomen gedragen en geleden heeft, en dat voor de zonden van al Zijn ware gelovigen, die tot deze Zijn heilige zoenofferande oprecht, en met verzaking van alles, hun toevlucht nemen. Hieraan begeert hij geenszins te twijfelen, naardien God Zelf dit alzo van Zijn Zoon geopenbaard heeft in het waarachtige Evangelie, hetwelk Hij bevolen heeft in de gehele wereld te verkondigen. O! wat een diepe afgrond van bitter en bloedig lijden en van allerheiligste verdiensten opent zich hier dan in de Heere Jezus voor het oog des geloofs! Voorwaar zegt het geloof tot Hem, Gij zijt mij een bloedbruidegom, Exod. 4 :25. Gij zijt die man van smarten en verzocht in krankheid, Jes. 53 :3.

2. Maar het zou ons ellendige zondaren waarlijk weinig baten, indien wij maar alleen een historische kennis bekwamen uit het Evangelie van dat heilige en bittere lijden van Christus voor de zonden, niet meer dan het een ziek mens zou mogen baten als hij maar alleen hoorde en wist, dat er medicijnen zijn om de ziekten te genezen, zo hij die toch niet machtig kan worden, om ze ook zelf te gebruiken voor zijn kwalen. Hierom treden arme gelovigen dan ook toe in de kracht van Christus' Geest, en zij grijpen dat bittere lijden van hun Zaligmaker aan, en omhelzen dat voor zichzelf, steunende op Gods genadige beloften, en dan oefenen zij dit waarachtige vertrouwen, dat de Heere Jezus alzo in Zijn heilige mensheid ook heeft geleden voor hun zonden, opdat Hij met Zijn lijden, als met het enige zoenoffer, hun lichaam en ziel van de eeuwige verdoemenis verlost en hun Gods genade en dat eeuwige leven verwierf.

Het beginsel van zodanige heilige en oprechte geloofsoefening ligt in de grond van de waarachtige armoede van de Geest. Want alwaar die genade eenmaal recht gewerkt is in het hart, daar is de mens gewis overtuigd bij zichzelf, dat hij zijn gehele leven door, van zijn geboorte, ja ontvangenis af, anders niet gedaan heeft met lichaam en ziel, dan zwaarlijk tegen de Heere zijn allerhoogste God en Schepper te zondigen, en die allerheiligste Majesteit schrikkelijk te vertoornen. O, zegt een waar boetvaardige ziel, *ik heb de eeuwige dood en verdoemenis verdiend. Er is niets in mij, dan enkel zonde, mijn beste werken zijn de hel eeuwig waard, ik moet walgen van mij zelf, en van al mijn eigengerechtigheden, ik kan daarmee in Gods heilig gericht geenszins bestaan.* Dit maakt de ziel diep verlegen, beschaamd, ja verslagen voor de Heere. Zij

weet zich nergens te wenden, om behouden te worden, dan alleen tot Jezus Christus, de enigen Heilsrotssteen, die Zich aan haar openbaart in de beloften van het Heilig Evangelie. Zij ziet, dat haar gehele zaligheid en verlossing alleen ligt in Zijn heilige verdiensten, en dat Hij voor de arme boetvaardige en gelovige zondaren de toorn Gods heeft geleden, en voor hen beide Gods genade en het eeuwige leven heeft verworven. Hoe zou zulk een waar boetvaardige hier toch kunnen blijven staan, zonder Christus aan te nemen, en de hand van het geloof op Hem en op Zijn verdiensten te leggen? De blinde papisten en alle hoogmoedige werkheiligen mogen het aanzien, als een stoute vermetelheid, dat men zich de Heere Jezus Christus en Zijn heilig lijden en verdiensten en alzo geredelijk en vast zal toeëigenen, en daar met zijn hart op zal rusten en vertrouwen, en zich van zijn zaligheid door Christus zal verzekerd houden.

Maar een waar gelovige, staande in de grond van de oprechte zielsverslagenheid en in de kracht van de Heilige Geest der belofte, zal daarop antwoorden: *ja gewis, Hij is alleen de Heere mijn gerechtigheid, Zijn bloedig lijden kan mijn ziel maar alleen beschutten voor Gods brandende toorn, welke ik door mijn zonden ontstoken heb. Ik heb geen beschutting anders in hemel of op aarde, dan alleen dat dierbare lijden van Christus, indien ik dat niet waarachtig gelovig en met vertrouwen aangrijp, mij toeëigen, dan ben ik, ellendig en rampzalig zondaar, eeuwig gewis verdoemd en verloren. Buiten de Heere Jezus en Zijn allerdierbaarst lijden is er voor mij geen zaligheid. Laat een ander blijven staan, waar hij staat, en vertrouwen mocht, maar ik, die een waarachtig verloren zondaar ben en eeuwig Gods toorn verdiend heb en die tot mijn eigen behoudenis in het allerminst niets kan doen, ik moet alleen de Heere Jezus hebben. Hij wordt mij hier aangeboden, zowel als aan de andere arme verloren en gelovige zondaren in het Evangelie van Gods eeuwige liefde en genade; ach! zo omhels ik Hem dan nu ook in de kracht des Geestes, die mijn ziel zo liefelijk trekt, ik geef mij zelf geheel aan mijn getrouwe en barmhartige Zaligmaker over, en ik schuil met mijn onreine en doemwaardige ziel geheel onder Zijn vleugelen, ik verlaat nu de zonde, de wereld en de eigengerechtigheid, ja gewis ik acht ook al die dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere, om wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen, en in Hem gevonden worden, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de Wet is, maar die door het geloof in Christus is, Fil. 3 : 8, 9.*

Voorzeker, indien het heilig lijden van de Middelaar Jezus aldus niet omhelsd en toegeëigend wordt met enige dadelijkheid van een oprecht geloof des harten, zo kan een arm zondaar daardoor dan ook geen verzoening bekomen, noch zijn benauwde consciëntie waarlijk getroost of gerust gesteld krijgen. De verdiensten van de Zoon Gods zijn als een volle en springende fontein van rein water, maar het water zal de vuiligheid niet afwassen, noch wegnemen, anders dan door indompeling en natmaking. Alzo moet de gelovige zich hier met zijn gehele hart dan ook werpen en dompelen in dat badwater van Christus dierbaar lijden, of het kan hem anders geenszins reinigen van de schuld of smet der zonde. Hierom zal een ware overtuigde ziel nimmer tevreden kunnen zijn met een bedrieglijk waangeloof. Neen, zodanige ziel kan niet rusten, dan alleen in een hartelijk en dadelijk geloof, hetwelk haar leidt tot Christus Zelf, en dat haar waarlijk op Hem en op Zijn verdiensten vast doen steunen. Hier vindt de vermoeide van geest dan alleen rust, wanneer hij komt tot de Heere Jezus, Die beloofd heeft, dat Hij aan dezulken rust zal geven, Matth. 11 : 29.

2. De tweede trap van de vernedering van de *Heiland is Zijn lijden*, onder de richter Pontius Pilatus. Want hierdoor krijgen wij een heldere kennis, dat Christus onze Zaligmaker als een veroordeeld misdadiger geheel onschuldig voor ons geleden heeft in het Goddelijk gericht, hetwelk hier op aarde over Hem gehouden is door de wereldlijke rechter (vraag 38).

Om deze verborgenheid wat nader te verstaan, zo dienen wij te weten, hoe de Romeinse keizer in deze tijd door het recht van de oorlog de hoogste overheid van het Joodse volk geworden was, naardien des Heeren voorzienigheid toch regeert over de koninkrijken der wereld en dezelve uitdeelt aan wie zij wil.

Daarom hield hij dan ook wettelijk in Jeruzalem het gericht door zijn landvoogd of stedehouder Pilatus. Deze was de stedehouder van de keizer, en de keizer was weer Gods stedehouder, en daarom was Pilatus' gericht ambtshalve dan het eigen gericht van de hoge God, de Heere van hemel en aarde, die door middel van de magistraten of overheden Zijn gericht op de wereld laat bedienen, en allerwege in alle plaatsen Zijn geduchte vierschaar spant, beide tot bescherming van de goeden en tot straf van degenen die kwaad doen onder de mensen. *Want de macht der overheid is Gods dienares, ons ten goede*, Rom. 13 : 4. Zo heeft dan nu de heilige en onschuldige Zaligmaker metterdaad voor het hoge gericht van de almachtige God gestaan, toen Hij gesteld werd voor dat wereldlijke gericht van Pontius Pilatus, die beide Gods en des keizers stedehouder was te dier plaatse. Wij moeten door het geloof, Pilatus hier aanzien, als een middel of werktuig, waar de rechtvaardige en almogende God Zich van bediende, om de heilige onschuld van Zijn Zoon eerst voor de gehele wereld door een wettig rechterlijk vonnis openlijk te laten bevestigen en daarna, om Hem verder als een schuldige misdadiger door een onwettig rechterlijk vonnis te doen veroordeeld worden, opdat Hij mocht lijden en sterven voor de zondaren. Hier is dan alles ten enenmale Goddelijk en heilig, wat het oog van het geloof verlicht door de Heilige Geest, door het Evangelie in dit ontzaggelijk gericht van Pilatus aanschouwt van verre of van nabij. Het geloof bij dit heerlijk wondertoneel van de Goddelijke Majesteit aandachtig stil staande, roept hier dan ook uit in nederige aanbidding met de Apostelen: *In der waarheid, beide Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israëls zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus, welke Gij gezalfd hebt, om te doen, al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had, dat geschieden zou*, Hand. 4 : 27, 28. Wij kunnen van de gehele verborgenheid van Christus' heilig lijden niet meer geestelijk tot zaligheid ooit recht verstaan, dan wij van Gods hoge hand en van Zijn regering en raad daarin waarlijk bemerken. O, zegt het ware licht des geloofs, *ik zie alhier de Heere Zelf, de geduchte Rechter van de gehele aarde, die alleen recht doet, en op Zijn hoge rechterstoel gezeten is. Deze heeft Zijn eigen Zoon, de Middelaar tussen God en mensen, aan de wereldlijke rechter Pontius Pilatus overgeleverd, en Hij Zelf heeft Hem door deze rechter eerst wettig naar het menselijk recht onschuldig verklaard, en daarna heeft Hij Hem door diezelfde rechter geheel onwettig, tegen het menselijk recht, als schuldig ter dood doen veroordelen, opdat de gehele wereld mocht weten, dat Hij, die geen zonden gekend heeft, nochtans zonde voor ons gemaakt heeft, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem*, 2 Kor. 5 : 21. En hierop buigt zich de gelovige dan neer en kust deze Zoon met de kus van eerbiedige liefde en vertrouwen, en omhelst beide Zijn onschuld en Zijn veroordeling, het zeker daarvoor houdende met een hartelijke toe-eigening, door de Heilige Geest, op het waarachtige getuigenis Gods in het Evangelie, dat Jezus aldus onschuldig onder de wereldlijke rechter veroordeeld is, opdat Hij ons daarmee van het gestrenge oordeel Gods, dat over ons gaan zou bevrijdde. De gelovige weet, en hij is er hartgrondig en geestelijk van overtuigd uit de Goddelijke Wet, dat hij de schuldige zondaar is, die voor het vreselijk gericht van de heilige en almachtige God eens had moeten staan, en ook zeker aldaar schuldig had moeten uitgaan, en door de Goddelijke gerechtigheid tot de eeuwige dood en verdoemenis met alle strengheid had moeten veroordeeld worden, zonder enige de minste genade. Hij weet, dat niemand of niets hem daarvan had kunnen bevrijden. Maar nu aanschouwt hij zijn dierbare Zaligmaker, dat onbevleete Lam Gods, dat geen zonde gekend heeft, staande hier voor hem en voor alle ware gelovigen, als schuldig in het Goddelijk gericht. Hij ziet de zonden van de gehele gelovige wereld aldaar op Zijn gezegend hoofd neerliggen, en hij hoort ook de sententie van de dood aldaar van God Zelf met een streng en waarachtig oordeel door een afgedwongen vonnis van de aardse rechter over Hem uitspreken. Hij ziet al de vlammen van de Goddelijke rechtvaardigheid, die eeuwige gloed, waarbij geen zondaar wonen kan, hier gelijk met een verslindend geweld op de heilige Borg Christus losbreken, zonder Hem nochtans te verslinden.

Wat een wonderlijk en verbazend gezicht is dit niet! Wat een diepe schaamte en berouw over de zonde ontstaat hier nu in het gelovige hart, als hij zijn zwakke ogen maar enigszins gevestigd houdt op deze Heiligheid der heiligheden. Voorzeker nu wordt hij het gruwelijke van de zonde eerst recht gewaar, en wat een oneindige scheiding het gemaakt heeft tussen God en mensen. Nu vliedt hij aanstonds met zijn doemwaardige en naakte ziel tot Christus, in een waar geloof, en roept uit met een heilige

beroering: "hier staat mijn almachtige Verlosser, als een verdoemelijk misdadiger voor het gericht van Pilatus! Deze Jezus, de Nazaréner, wie ik hier voor mijn ogen zo gruwelijk zie bespot, bespogen, geslagen, gezeseld, ja ook veroordeeld en gekruist worden, is mijn allerdierbaarste Borg en Zaligmaker, mijn Heere en mijn God, en daar is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden, Hand. 4:12. Hij is immers ook voor mij arme zondaar ter dood veroordeeld, om mijn verdoemenis-vonnissen, dat eeuwig over mij had moeten gaan, vanwege mijne snode en gruwelijke boosheid geheel te vernietigen, en om mij de Vaderlijke gunst en verzoening, en de eeuwige zaligheid weer te verwerven. Ach! kon ik Hem maar recht gelovig aangrijpen en Hem omhelzen met beide mijn zielshanden en armen, als mijn volzalige en eeuwiglevende Verlosser. En gij, mijn ziel, mocht gij deze uw Heere toch geheel loven, die uw leven alzo verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden, Ps. 103 : 4. Dit zou immers al mijns harten vreugd zijn, om Hem maar alleen te lieven en te loven, en anders niet."

Waarlijk het geloof, geestelijk werkende met deze hoogwaardige verborgenheid, zal toch met minder nooit tevreden zijn, maar het zal altijd hierom blijven zuchten en aanhouden. Al hetgeen minder is, dat behoort slechts tot een onheilig waan- en tijdgeloof hetwelk zich liever beweegt in de hersenen, dan in het hart.

3. De derde trap van Jezus' vernedering is *Zijn kruisiging* zelf uit kracht van dat rechterlijk vonnis van God door middel van Pilatus. Het was geenszins onverschillig wat voor soort van doodstraf de Zoon Gods tot des werlds verlossing heeft moeten ondergaan. Neen, maar onder alle wijzen van straffen was de wrede kruisiging, zijnde een Heidense of Romeinse straf, de enigste, welke door de Goddelijke wijsheid en gerechtigheid over Hem bepaald was. Het moet met Hem aldus geschieden: zij hebben Mijn handen en voeten doorgraven, Ps. 22 : 17. En *gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des mensen verhoogd worden*, Joh. 3 : 14. Dit heeft ongetwijfeld iets meer in, dan of hij enige andere soort dood gestorven was. Twee dingen zijn hier meest opmerkelijk, te weten, beide de *smartelijkheid* en de *smadelijkheid* van deze vervloekte kruis-straf, welke de Heere Jezus voor ons zondaren heeft geleden.

1. Deze soort van straf was uitnemend pijnlijk en smartelijk en bracht het allergevoeligst lijden langzaam over het gehele lichaam. "Maar", zegt een waar boetvaardig gelovige, "zulke zware en bittere kruispijnen, heeft mijn Goddelijke Zaligmaker moeten dragen, zo een bange kruisdood heeft Hij moeten sterven, overmits mijn snode en gruwelijke zonden het zwaarste en langdurigste lijden des doods hadden verdiend. Mijn onrein en verdorven lichaam, dat wapentuig van alle ongerechtigheid had anders voor eeuwig in de verschrikkelijke vlammen van de hel moeten liggen, en eindeloos moeten gepijnigd worden met duizend geweldige doden, zonder toch ook te sterven. Maar nu heeft mijn onschuldige Zaligmaker al mijn zonden, en ook mijn straf, eenmaal in Zijn lichaam gedragen op het hout, opdat ik der zonde afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zou, 1 Petrus 2 : 24. Een ander mag roemen van zijn deugden en goede werken, maar ik moet met droefheid en blijdschap zeggen, dat de Heere Jezus Christus om mijn overtredingen verwond, en om mijn ongerechtigheid verbrijzeld is, Jes. 53 : 5. Deze is alleen mijn roem. Ik ben ook, gelijk die weggaande bok, die levend werd uitgelaten naar de woestijn, Lev. 16 : 10, maar mijn Jezus is dat Lam dat geslacht is, en de zonden der wereld wegneemt", Joh. 1 : 29.
2. Doch die kruisstraf was daarnaast ook ten hoogste *smadelijk en schandelijk*, niet slechts, omdat dezelve gewoonlijk alleen geoeffend werd aan het slimste en verachtelijkste soort van kwaaddoeners, maar ook omdat zodanige doodstraf bijzonder lag onder een uitdrukkelijke Goddelijke vervloeking. Want God had in de Wet geboden, dat de boosdoeners, die aan het hout gehangen werden, aan hetzelfde niet mochten overnachten, maar dat hun dode lichamen dezelfde dag nog van het hout afgenomen en begraven moesten worden, met bijvoeging van

deze reden, *dewijl een opgehangene Gode een vloek is*, Deut. 21 :23; of gelijk de Apostel het heeft: *Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt*, Gal. 3:13. Zo was dan ook de dood des kruises, uit dien hoofde, een vervloekte dood, omdat degenen, die aldus gestraft werden, aan het hout werden opgehangen, en daaraan ook moesten sterven. Die vloek van de Wet rustte dan zo bijzonder niet op de andere soorten van doodstraffen, maar bepaaldelijk alleen op deze straf van de ophanging aan het hout. En zo is het voorzeker dan ook niet te vergeefs, dat de gezegende Zoon des Vaders, het heilige en onbevleete Lam Gods tot verzoening van de zonden van de wereld heeft moeten opgeofferd worden door zodanige vervloekte en allerverachtelijkste wijze van sterven. Want immers de gehele besturing van onze Middelaars Borglijden is een enkel wondertoneel, beide van Gods onnaspeurlijke *macht en wijsheid*, en van Zijn *oneindige rechtvaardigheid en barmhartigheid*. En daarom ziet het geloof deze vervloekte dood van de Heere der heerlijkheid nu ook niet anders aan, dan als de volle en rijke Schatkamer van al de geestelijke zegeningen van het Nieuwe Verbond, en de ware gelovigen zijn daardoor zeker dat Hij de vervloeking, die op hen lag, op Zich geladen heeft (Vraag 39).

Ook dit behoort tot die heilige verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen geweest, maar nu geopenbaard is, Rom. 16 : 25, 26. Het was een gedeelte van Simsons schrandere raadsel aan de Filistijnen: *Spijze ging uit van de eter*, Richt. 14 : 14. Doch dit was een geringe zaak. Maar hier luidt het raadsel van de hemelse Wijsheid aldus: *de zegen gaat uit van de vloek, en de vrucht van de zaligheid wast aan de verdoemde boom*. Daar is eenmaal een tijd geweest, dat de wereld van dit wonderlijke raadsel zo weinig recht heeft kunnen verstaan. Doch nu het licht is opgegaan in de duisternis en de donkerheid geworden als de middag, Jes. 58 : 10, nu verstaat zelfs de minst oprecht gelovige, dat Jezus Christus, die gezegende Koning, *Die daar komt in de naam des Heeren*, Luc. 19 :38, ons verlost heeft van de vloek der Wet, *een vloek geworden zijnde voor ons*, Gal. 3 : 13. Ja, niemand is er die daarvan meer kan verstaan dan hij die in zijn gemoed het meest beladen is met de vloek van zijn zonde en zijn verdiende verdoemenis het oprechtst gelovig kan neerleggen op het hoofd van Christus, dan met een zeer heerlijke en onuitsprekelijke vreugde kan uitroepen: hier is dat ware zaad van Abraham, waarin alle volken der aarde gezegend zouden worden, Gen. 22 : 18. Wat is het niet een onuitsprekelijk, dierbaar en heerlijk, alsook een zielvernederend gezicht, een gezegende Verbonds-Zaligmaker uitgestrekt te zien aan een vervloekt kruishout?

O, zal het hart van een arm gelovige zeggen: "dit komt immers ook van mijne snode en gruwelijke zonden. Ik, ik moest eeuwig zijn vervloekt geweest, maar zie welk een onbegrijpelijke en wonderlijke zaak, de eeuwige Zoon van God draagt hier de vloek voor mij en voor alle uitverkoren gelovigen, en verwerft ons daarmee de vrede en de zegen in eeuwigheid. Hij ondergaat het vervloekte lijden, dat wij verdiend hebben, opdat wij vrijelijk zouden ingaan in de gezegende heerlijkheid, welke Hij verdiend heeft. Wie kan zulk een wonderlijke Verlossing recht bevatten? Laten ook de Engelen der hemelen begerig zijn in deze dingen in te zien, want zij zullen daar nog lessen genoeg kunnen leren van de heerlijkheid van hun en onze God, waar zij het duizendste gedeelte nog niet van begripen.

Alleen de blinde Farizeïsche wereld, die met haar eigengerechtigheid en met al haar goede begeerten en pogingen nog niet zo geheel wil neerliggen onder de vloek van de Wet, kan daarom ook in 't geheel niets recht verstaan van de zaligheid en verborgenheid van Christus kruisdood. Tot haar wordt ook gesproken in gelijkenissen, opdat zij ziende niet zien, en horende niet verstaan, Luc. 8 : 10. Dit komt er, helaas! van de schone deugdzaamheid van vele mensen, dat hun ogen dicht omwonden worden met hun eigengerechtigheid, en dat zij geenszins bekwaam zijn om dezelve te openen voor het zaligmakend gezicht van een vervloekte en verbrijzelde Christus aan het kruis. Nee zulk een zaligmakend gezicht is maar alleen voor de recht gewonde Israëlieten. Hoe zwaarder hun harten gewond zijn, door een smartelijk gevoelen

van de vloek van de Wet, om de schuld van hun zonden, hoe zij hun ogen dan te meer zullen vestigen in het licht van de Geest op die verhoogde Slang, de Zoon des mensen, hangende aan het vervloekte hout.

Dit is voorwaar een geheel ander werk, dan enkel maar door een ongelovig gewoel met God te blijven twisten en worstelen, ten einde om zichzelf te wringen uit de hand van Zijn gestrengte en heilige vloek, zoals de wettische geveinsden ordinair plegen te doen, die Christus slechts aannemen met een los en ongeworteld geloof.